

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

Въ най-скоро време

ще бжде привършено общо въ цѣ-
лия градъ

ЕЛЕКТРИЧЕСКОТО ОСВѢТЛЕНИЕ.

Въ интереса на всѣкиго е да започ-
не още отъ сега да си приготви
ИНСТАЛАЦИЯТА, която ще струва
сега много по евтено — както ма-
териала, тъй и работата — отколко-

то по късно, когато изведнажъ всички ще почнатъ да инсталиратъ.

Имамъ **на складъ** всички ЕЛЕКТРИЧЕСКИ МАТЕРИ-
АЛИ отъ най-доброто **качество**, ПОЛУЧИХЪ разкошни по-
люлеи, малки и голѣми отъ 150 до 1500 лв.

Имамъ на разположение специалистъ, софийски **МЕХА-**
НИКЪ—ИНСТАЛАТОРЪ. Приемамъ за извършване всѣкакви
видови ИНСТАЛАЦИИ, скрити и открити, електрически
звѣнци, телефони, динамомашини, грѣмоотводи, мотори и
всѣкакви електрически апарати.

Давамъ пълна гаранция за **СОЛИДНА ПРИМЪРНА РАБОТА**.
Извършвамъ инсталации и на срочно изплащане.

При склада на шевнитѣ машини „**ЕКСЕЛЪ**“ безплатенъ
курсъ по бродерия и махография.

Н. Р. БЕРАХА — Шуменъ.

Телефонъ № 135.

Свещенически курсове.

Нашитѣ свещеници добиватъ
подготовка—тия за градски све-
щеници въ семинариитѣ, а сега
и въ Богословския факултетъ,
а тия за селата — въ свеще-
ническитѣ училища при Ба-
чковския и Черепишкия мона-
стири. Но, преди това, имаме
и днесъ едно внушително чи-
сло свещеници, които иматъ
по-доленъ цензъ, съ изключе-
ние на нѣколцина гимназисти.
Знаемъ, така или иначе, че
свещеника следъ като бжде
ржкоположенъ, вече не вижда
надъ себе си учителъ, освенъ
Митрополита и Намѣстника,
които ще минатъ презъ нѣко-
лко години да го спохо-
дятъ. Свещеникътъ дър-
жи много слаба връзка съ на-
чалството си, а съ училището
веднажъ за винаги скжсва.
Хвърленъ на село или въ нѣ-
кой градецъ, оставенъ самъ
на себе си, отруденъ иконо-
мически, свещеникътъ често
пжти се отпуска, завжда си
приятели, заживѣва като вси-
чки на село или въ града и
само следъ нѣколко години
той е приравненъ съ околната
срѣда, той е обикновенъ чо-
вѣкъ, по-обикновенъ отъ мно-
зина селски и градски инте-
лигенти, хора съ повишени ду-
ховни потребности. Не казваме, че
това е правило. Трѣбва обаче
да признаемъ, че то често се
наблюдава. Въ какво ще се из-
рази ползата отъ такъвъ све-
щеникъ за обществото? Съ то-
ва само, че той, често пжти,
добре ще язди коня, на време
ще опѣва и кръщава, ще бжде
здравъ човѣкъ (полето по-
мага). Може да позабогатѣ
или обеднѣе, и толкова. На ка-
кво се дължи това духовно и
умствено занемаряване? Не е
виновенъ свещеника или най-

малко е виновенъ той, защото
рѣдко се раждатъ пламенни
души, които завинаги оставатъ
надъ срѣдата, оставатъ нейни
водачи. Виновна е общата ор-
ганизация на нашата църква,
която като прати въ нѣкое село
свещеникъ, ученъ-недоученъ,
следи да бжде той формално
изправенъ. Дали обаче, све-
щеникътъ работи за своето
умствено и нравствено самоу-
свършенстване при мърт-
вешката селска срѣда, това
може да се желае отъ него-
витѣ началници, но съ нѣщо си-
стематически и осѣзателно да
се подпомага, не се прави или
се прави на единични мѣста. А
живота, както казахме, е край-
но усложненъ. Той е влѣзълъ
въ нови форми. Хората сж по-
дложени на все по-голѣма съ-
блазнь презъ последнитѣ го-
дини. Хората сж духомъ болни,
а повиканитѣ отъ Бога
лѣкари, свещеницитѣ, твърде
често стоятъ въ недоумение:
съ какво да се помогне? Какъ
да се помогне? Не е ли напраз-
но всѣко усилие?

Какъ постъпватъ въ други-
тѣ съсловия? Да вземемъ учи-
телитѣ. Надъ основния, надъ
прогимназиялния, учителъ има
единъ инспекторъ, който най-
малко еднажъ, а по нѣкога нѣ-
колко пжти, въ годината реви-
зира учителя т. е. провѣрява
знанията му, провѣрява и по-
хватитѣ му за обучение, по-
хватитѣ грѣшкитѣ му, опжтва и
опознава го съ новитѣ методи
на обучение и пр. За добрия
учителъ инспектора е единъ
желанъ посетителъ въ класа и
канцеларията. Инспекторътъ въ
село ще събере всички учители,
ще конферира съ тѣхъ. Ще ги
напжти, ще ги насърди въ
работата имъ. Благотворно де-

йствува върху учителитѣ при-
сѣствието въ училището на
инспектора. Ако той се случи
човѣкъ съ топло сърдце, той
макаръ началникъ, става лю-
бимъ човѣкъ за учителитѣ. И
дѣлото на училището цвѣти.
Но за учителитѣ отъ разнитѣ
специалности има и отдѣлни,
нарочни, курсове. Така или и-
накъ, знанията на учителя се
опрѣсняватъ. Съ разни срѣдст-
ва учителътъ се държи въ зна-
ние и съприкосновение съ но-
витѣ методи на обучение.

Да вземемъ друго съсловие.
Офицеритѣ. Последната война
хвърли много напредъ пости-
женията въ военното изкуство.
Но има нови, съвсемъ нови,
модерни срѣдства за борба.
Тази нужда се оцени отъ рано
и ние виждаме отъ 7—8 годи-
ни насамъ да не е останалъ
офицеръ отъ армията, който
да не е следвалъ опредѣленъ
за него единъ и два курса за
опрѣсняване, за обогатяване
на знанията и похватитѣ при
обучение на войницитѣ. Не
само това. За да следятъ живо-
та на чуждитѣ армии, отъ кж-
дето могатъ да се учатъ, често
се изпращатъ въ Европа офи-
цери за 10—12 и повече месе-
ци. Тамъ тѣ научаватъ много
полезни за живота на войска-
та нѣща, а заедно съ това,
най-важно, научаватъ езика на
единъ великъ народъ и чрезъ
това въ вестници и списания
следятъ всичко, което става въ
чуждитѣ страни, посвѣта. Ум-
ствения ржгозоръ на офице-
ра се разширява, той става е-
динъ истински просвѣтенъ
човѣкъ.

Така е съ другитѣ съсловия,
които иматъ за задача да рж-
ководятъ, просвѣтляватъ, обу-
чаватъ на разни знания и из-
куства своя народъ. А какво
става съ свещеника, който но-
си много по-тежка отговорностъ
предъ народа и Бога? Той стои
тамъ, дето е оставенъ отъ де-
ня на ржкоположението му Той
е захвърленъ на село съ сла-
ба подготовка, никой не се гри-
жи за подигане на неговото
самочувствие, за опрѣсняване
на знанията му, така много нужд-
ни при усложнения и умствено
напредналъ животъ на неговитѣ
енорияши. Всичко се е из-
мѣнило. Всичко е скочило на-
предъ по пжта на умствения
прогресъ, а свещеника въ
много случаи стои
такъ едва ли не дето бѣше
преди 30 години, простичекъ,
беденъ, самотенъ дѣдо попъ.
Щомъ се съзнава колко е ва-
жна службата на свещеника,
това положение не трѣбва да
се търпи по-вече. Ето защо ние
намираме, че инициативата, по-
дета въ „Църковенъ вестникъ“
както и препоржката да се ко-
мандирова въ свещеници въ чуж-
ди културни страни, е по-вече
отъ навременна. Трѣбва све-
щеникътъ да се раздвижи.
Трѣбва много отъ свещеницитѣ
да се извадятъ отъ мъртвеш-
ко състояние на пълна не-
заинтересованостъ къмъ оно-
ва, което става около тѣхъ,
къмъ тежкитѣ изисквания на
свещен. санъ. Трѣбва свещени-
кътъ да види, че къмъ него се
обрѣщатъ очитѣ на най-сериоз-
нитѣ хора въ страната, и се об-
ръщатъ съ надежда. А за да
стане това, той трѣбва да бж-

де призванъ, не въ вреда на
неговата и на семейството му
прехрана, въ специални курсо-
ве за опрѣсняване на знанията
му. Всѣки свещеникъ презъ
всѣки две-три години трѣбва
да минава такъвъ нѣколко ме-
сеченъ задължителенъ курсъ.
Ние мислимъ, че такива курсо-
ве могатъ лесно да се уре-
дятъ по епархии, или по за
нѣколко епархии. Напримѣръ,
какво пречи да се уреди та-
къвъ единъ курсъ за Варнен-
ска епархия. Къмъ Шуменската
духовна околия се числятъ
близо 70 свещеници, отъ петъ
административни околии. Ед-
ната трета отъ тия свещеници
всѣкога могатъ да се приви-
катъ въ Шуменъ за известно
време на „обучение“. Отъ Ва-
рненската духовна околия, ко-
ято има 30-35 свещеници тукъ
могатъ да се призаватъ трети-
ната т. е. 10 свещеници. Толко-
ва могатъ да дойдатъ и
отъ Провадийско. Всичко ста-
ватъ 40—50, а съ толкова хо-
ра работата ще върви прекрас-
но. Кое ще рече, че за курса
въ епархията не съ голѣми
трудъ могатъ на три смѣни да
се приведатъ всички свещени-
ци. Останалитѣ свещеници, не
курсанти, ще обзавеждатъ
енориятѣ на своитѣ събратя,
за да не останатъ семействата
имъ безъ прехрана. Истина
е, че такава работа ще
иска малки материални
жертви, но тѣ трѣбва да се
направятъ, защото нуждата
отъ опрѣсняване знанията на
свещеника е голѣма. Ние зна-
емъ, че рѣдко ще се намѣри
свещеникъ, който не ще се
съгласи съ реда на изказани-
тѣ отъ насъ мисли. Тогава не-
ка онѣзи, отъ които зависи о-
сжществяването на една толко-
ва навременна инициатива, да
положатъ усилия, за да стане
тя действителностъ!

Бедностъ и богатство.

Този тъй важенъ въпросъ,
който ангажира почти всички-
тѣ сили и способности на чо-
вѣка, Христосъ го разрешава
въ нѣколко реда въ известна-
та Негова „Нагорна проповѣдь“
(§ 5, 6, 7 гл. отъ) Изобщо
тази проповѣдь ни ри-
сува живота, който има да се
уреди на земята — животъ по-
добающъ имено за човѣка. —
И съ огледъ на такъвъ единъ
животъ Той разрешава вси-
чки въпроси. Нѣма нито единъ
въпросъ житейски, който да
нѣма своето разрешение въ
Евангелието или изобщо въ
Св. Библия. — За да ни бжде
ясно всичко онова, което
говори Христосъ относно чо-
вѣка и неговия животъ, необ-
ходимъ сж нѣкои пояснения.

Христосъ обича, и винаги ко-
гато говори има предвидъ са-
мо човѣкътъ въ човѣка т. е.
онова, което е специфично на
човѣка, което нѣма у други-
тѣ живи същества. По физика-
та си всички животни заедно
съ човѣка се приличатъ. Чо-
вѣкъ обаче се отличава отъ
тѣхъ само по едно — по сво-
ята разумна душа. — „И съз-
даде Господъ Богъ човѣка отъ
земна прѣстъ и вдѣхна въ ли-

цето му дихание за животъ; и
стана човѣкътъ жива душа“.
(Битие 2, 7) — така говори бо-
говдѣхновения битописателъ
Мойсей. Ето още тукъ се виж-
да разликата между човѣка и
животнитѣ. — И тази жива ду-
ша е вѣчна и за нея Христосъ
слезе на земята и пострада.
Нея той люби, за нейното ща-
стие той ни говори. Душата и
само душата. — „Не се стра-
хувайте отъ убийцитѣ на тѣлото
а отъ убийцитѣ на душата“ —
и още „Каква награда за човѣ-
ка ако целъсвѣтъ придоб-
бие, а на душата си повре-
ди“. — Така ни съветва Хри-
стосъ.

И всичко, което говори Хри-
стосъ и въобще всѣка религия,
се отнася именно за душата.
Защото човѣшко е само това,
което се усвои отъ душата.
Колко руски бѣжжанти имаме
днесъ у насъ, които тамъ у
тѣхъ сж били принцове, князе,
голѣми богаташи, обаче тукъ
днесъ сж последни дърворѣза-
чи, дори и просеци. — Защо? За-
щото богатството не е човѣшко.
То е чудо. Тоне може да ста-
не собственостъ на душата. Оба-
че онзи руснакъ, който ималъ
добъръ занаятъ тамъ или др.
нѣкоя професия, днесъ и тукъ
си е добре. Защо? Защото за-
наята е духовно богатство, ко-
ето никой не може да отне-
ме отъ човѣка. — Така е.

Само душевнитѣ придобив-
ки или загуби сж човѣшки, са-
мо тѣ придружаватъ човѣка
нераздѣлно. — Всичко друго е
лъжовно, Временно. — И поне-
же Христосъ обича душата
иска тя да е богата, защото
Той знае че само това богат-
ство ще ползува човѣка, затова
и казва: „Несѣбирайте съкро-
вища на земята, дето молецъ и
ржжда ги разваля, и дето, крад-
ци подкопаватъ и крадатъ. Но
сѣбирайте си съкровища на не-
бето дето ни молецъ, нито раж-
да ги разваля и дето крадци не
подкопаватъ, нито крадатъ.“
(Матей 6: 19 — 33).

Кое е днесъ най-голѣмото
зло въ свѣта? Коя е причина-
та на войнитѣ? Нали желани-
ето да имаме повече пазари,
отъ кждето да черпимъ голѣми
земни блага. И видители кол-
ко нещастия носи това криво
схващане. За земнитѣ блага.
Какво човѣшко безумие! Го-
товъ е човѣкъ да натори зе-
мята съ човѣшки трупове и я
напои съ човѣшка кръвъ само
и само блага да му ражда.
Лошо нали? Пагубенъ е то-
зи начинъ на мислене за бла-
гото нали? Колко ще ползу-
ватъ човѣка тѣзи блага? Само
нѣколко години. Ами после?
Ние знаемъ, че човѣшко е са-
мо духовната придобивка. Как-
во ще занесе душата съ себе
си задъ гроба? Нищо. Нѣщо
повече. Тя ще бжде натоваре-
на съ труповетѣ човѣшки, ко-
ито погуби още приживъ на
земята. Само грѣхове ще кра-
сятъ такава душа.

Значи и тукъ нещастия и
тамъ нещастия. — За да се раз-
бере това, обаче, емжно, за-
това Христосъ по нататѣкъ
казва: „Свѣтило на тѣлото е
око, ако око е чисто и тѣ-
лото е свѣтло, ако око е лу-
каво и тѣлото ще бжде тъмно“. Тукъ подъ око се разбира
умътъ. Ако умътъ е бистъръ,
то човѣкъ ще схваща правил-

но духовните предмети и ще направлява своите сили към достигане онова, което е за душата. Ако пък разум е помрачен, не може да познава добре духовните предмети и не ще знае да направлява своята дейност към онова, що е драгоценно за душата. Такъв човек забравя духовното, привързва се към земното, временното. Загова повече пазей своя разум. Не бжди не разумен, а разумен. Обичай земните блага до толкова, до колкото сж нуждни да прекараш земния живот. — Недей ги надценява.

Не имъ секляния. Защото не можеш да служиш на двама господари. Не можеш под една мишица да носиш две дини. Не можеш да служиш и Богу, и Момону! Обичай Бога. Служи само Нему. Служенето на Бога носи само щастие. Видѣхме по горе служенето на Мамона (богъ на богатството) колко нещастия носи за човека, колко кърви пролива...

Нека бждемъ доволни от туй, което имаме и винаги да търсимъ първомъ царството Божие и неговата правда и всичко друго ще ни се придаде (Мат. 6:33)

В. Яковъ.

П. Н. учителъ.

„Евангелие и животъ“

V

„Бждете съвършени, както е съвършенъ вашиятъ Небесенъ баща“ — ето заветътъ на И. Христа. На друго мѣсто Спасителътъ казва: „Божие царство нѣма да дойде съ шумъ и нѣма да кажатъ: ето го тукъ е, или е тамъ. Защото царството на Бога е вътре въ васъ“. А подъ „царство на Бога“ се разбира съвършенъ животъ на земята — животъ, основанъ не върху насилие и грубъ егоизъмъ, а върху началата на всеобщата любовъ, на Божията справедливостъ, като се признаватъ всички законни права на личността. Този заветъ е пъкъ залогътъ за безкрайно бждеще на нашата цивилизация. Новата култура е въ самия духъ на християнина, въ неговата неистощима способностъ да се съвършенствува винаги да намѣри изворъ за своето по-нататъшно обновяване и развитие.

Но двехилядгодишнината на християнството още приблизително не е дало всичкото съдържание на своята мисълъ, съвсѣмъ не е казало последната си дума.

Ако науката иска да замѣни религията, тя трѣбва да поеме на себе си нейните задължения. А възможно ли е това? —

Областта на науката е много широка — почти безкрайна. Тя разширява умствения кръгъзоръ на човека, развива интелектуалните сили, дава ни все по-вече и по-вече власт надъ природата. Но все пакъ силата, която движи културния напредѣкъ, не е интелектътъ, и само образованието не подобрява нравитъ и нравствеността. Науката нѣма срѣдства да обнови човѣшките сърца и по тоя начинъ да осъществи царството на любовта и правдата на земята.

Всички виждаме, че въ времето на електричеството и парата, на университетитѣ и множество културно-просвѣтителни институти, е разкрита поразителната картина: отъ една страна, натрупани голѣми богатства, притежатели на които сж шепи охолници, тѣнящи въ неоквасено паразитство и пражосничество, а отъ друга —

безимотни милионни армии, живущи въ неописуема мизерия.

А въ този свѣтъ господствува безмилостиятъ и жестокъ законъ на борбата за съществуване. Въ тая всеобща борба оцеляватъ най-силните и приспособени за борба.

Значи, необходимо е да се обновятъ силитѣ, които движатъ цивилизацията, да се внесатъ въ живота нови фактори, независимо отъ знанието, за да зацарува миръ, щастие и любовъ между човѣчеството.

Но, ако не е достатъчно само да се знае, сжщо не е достатъчно само да имаме понятие, идея за живота въ свѣта изобщо. Нужно е още да чувствуваме. За борба съ злото и лошотинитѣ въ живота, за създаване на свѣтълъ и радостенъ животъ, преди всичко, е необходимъ ентузиазъмъ, вдъхновение. Потрѣбенъ е сърдеченъ пламъкъ. Потрѣбно е отвържение отъ лошотинитѣ и безобразията на живота и, при това, страстно влечение и любовъ къмъ истината, доброто и красотата. Това не е нито отъ областта на знанието, нито отъ областта на мисълта. То е отъ областта на сърцето. А сърцето пъкъ не е въ областта на науката, а е царство на религията. По външенъ, механически начинъ, не могатъ да се вдъхаватъ сили въ нравствената природа на човека. Ней Нравствена обнова може да настане у човека, когато той доброволно се подчини на онака сила, която се налага на съвестта, която дълбоко вълнува чувствованията и склонноститѣ, която прави всичко добро въ тѣхъ да действуватъ и така дава възможностъ на вишитѣ страни на човѣшката природа да взематъ връхъ надъ нишитѣ. А такава сила за човѣчеството може да бжде само евангелската религия.

Изъ Руската религиозна мисълъ.

Днешниятъ вътрешенъ духовенъ и религиозенъ животъ въ Русия представлява за насъ голѣмъ интересъ. Преди революцията ние се ползувахме обилно отъ руската богословска книжнина. Днесъ видни руски богослови работятъ задъ границитѣ на Русия, въ Парижъ, Прага и Америка.

Вжтре въ Русия, религиозната мисълъ не е съвършено огаснала, обаче богословски списания и книги не могатъ да се издаватъ. Нѣкои съчинения, обаче се разпространяватъ въ ръкописъ, както нѣкога се е разпространявала Паисиевата история у насъ.

Въ сп. „Путь“, органъ на руската религиозна мисълъ, издание на религиозно-философската академия въ Парижъ, год. 1927 № 7, глав. редакторъ Н. А. Бердяевъ дава отзивъ за една новонаписана анонимна книга подъ заглавие: *Смертобожничество*, коренъ на ереситѣ, раздѣление и извращение истинското учение на църквата. Догматически очерки. Съ предмета и съдържанието на тази оригинална книга ще запознаемъ нашитѣ читатели.

Въ тази книга Бердяевъ намира, че сж прокарани религиозните идеи на оригиналния руски религиозенъ писател Н. Ф. Федоровъ. Преди 15 год. той издалъ своето съчинение „Религия на възкресението“. Въ разгара на революцията руската интелигенция се била доста увлекла отъ неговитѣ идеи.

Основната идея на неговата религиозна философия е била

възкресяването на всички умрели прадѣди. Тази е неговата „философия на общото дѣло“. За осъществяването на това общо свещено дѣло трѣбва цѣлото човѣчество братски да се обедини, да се възстанови по между му родство.

Анонимниятъ авторъ на „Смертобожничество“ твърди, че днесъ именно се извършва духовното обединение на човѣчеството. *Животътъ и смъртъта*, ето дилемата предъ която ще се постави обединеното човѣчество. Основния догматъ на това религиозно учение е, че смъртъта е непобедима и не дѣлима отъ човѣка. Победата надъ нея е възможна само за божеството и се извършва отъ Ис. Христа отъ Неговата божествена, а не човѣшка природа.

Тайното смертобожество е причина на всички еретически учения: на арианството, несторианството, монофизитството, монофилитството и иконоборчеството.

Въ това учение ние намираме една здрава религиозна мисълъ. Тя е, че то се стреми да възбуди активността у човека при разбирането и прилагането на християнскитѣ истини. Това е живото течение на християнството въ днешна болшевишка Русия.

„Смертобожничеството“ доказва, че днесъ вжтре въ Русия се твори религиозна мисълъ и се проявяватъ признаци за прилагане на християнството въ живота, въ реална мисълъ, а не условно — символически и условно — риторически.

Една основна грѣшка трѣбва да се корегира въ това учение. Пѣтятъ на спасението лежи въ разпятието т. е. чрезъ смъртъта, но до крайната победа надъ смъртъта чрезъ възкресението пакъ се връща къмъ тайната на това възкресение. И дѣлото на богочовѣшката християнска религия, дѣлото на възкресението трѣбва да бжде богочовѣшко дѣло, въ което ще се прояви и човѣшката активностъ и човѣшката свобода.

Б. Н. Б. София

Информации.

1) **Покланяйки** се на слънцето, древнитѣ индийци поставяли ржката на устнитѣ си. Беднитѣ гърци, които нѣмалъ възможностъ да принасятъ жертви на боговетѣ, целували имъ статуйтѣ и собственитѣ сиржце. Римлянитѣ, когато минавали покрай една статуя, целували и ржцетѣ. Сжщото нѣщо сж правили ниситѣ служители къмъ по-висшия. Катонъ, когато си подалъ оставката като комендантъ, всички войници подъ редъ дошли и му целували ржката. Римскитѣ велможи сж целували ржцетѣ на императоритѣ. Ниситѣ членове, колѣничейки, сж се допирали съ дѣсната ржка до края на императорската мантия, и следъ това сжщата ржка целували.

Съ въвеждане на християнството владицитѣ възприели да се целува ржката като знакъ на почитъ и уважение. Римскитѣ папи не се задоволили съ този актъ на смирение, затова Леонъ V замѣнилъ цѣлуване на ржката съ това да му се целува (чехъла) пантофа. Нѣкои посетители негодували, но папата неотстъпвалъ.

2) **У много народи** има обичай да се поставятъ пари въ ковчега на покойния. Този обичай го има и у насъ. Римлянитѣ поставяли пари въ устата на умрѣлия. Това била платата на (Cagon) Каронъ,

съ чиято лодка се преминавалъ Стиксъ. Китайцитѣ изгаряли фалшиви банкноти надъ ковчега на покойния. Ромянитѣ хвърлятъ пари изъ пѣтя и върху колесницата и шомъ спре нѣкжде да се каже упокоителна молитва, простиратъ платно, по което минава колесницата и веднага се подарява на нѣкоя бедна жена съ деца.

3) **Езуитския** католишки орденъ, основанъ презъ 1540г., днесъ брои 20,000 члена, отъ които 4 хиляди сж като мисионери въ най-далечнитѣ и затѣнтени страни. Този калугерски орденъ е най-голѣмия подиръ францисканцитѣ, които сж прѣснати по цѣлото земно кълбо и работятъ за папата и за Христа.

4) Единъ английски лѣкаръ Sherry, въпреки че е протестантинъ, по случай една конференция държана отъ единъ иезуитъ, призналъ, че действително въ Lourdes (едно изворче, подобно на Ломското) ставали чудеса. Това убеждение си съставилъ, защото съ очитѣ си видѣлъ две чудотворни изцѣрения.

Това направило силно впечатление на слушателитѣ протестанти.

5) Министеръ на външитѣ работи на болшевишкото правителство отъ кантонъ (Китай) Eugène Cheu, билъ католикъ. Тамъ билъ установенъ отъ 1911 год. Дъщеритѣ му вземали участие въ всички религиозни церемонии и благотворителни дружества.

6) Богословския факултетъ (протестански) отъ Montreal-Канада-учредилъ за учителския персоналъ 7-та год. за почитка. т. е. професоритѣ иматъ право седмата год. да я прекаратъ въ почивка гдето пожелаятъ. Заплатата си ще получаватъ. По-вечето отъ тѣхъ идвали въ Европа, а най-вече въ Оксфордъ, Англия, при най-известния богословски факултетъ.

Свещ. П. Икономовъ

Хроника.

За кръщелнитѣ имена на децата. Изпратено е до свещеницитѣ следното окръжно посмо, което трѣбва да се има предъ видъ и отъ християнитѣ:

Много пѣти енорийскитѣ свещеници сж се натъквали на неприятности въ време на извършване св. Кръщение, когато нѣкои родители искатъ да турятъ на децата си чужди имена, странни и пр. Св. Синодъ, за да тури край на това и за да даде възможностъ на православния българинъ да дава на децата си имена на общо християнски и български светии, приготви именникъ сирѣчь списъкъ на имената, които се даватъ на децата при Св. Кръщение, отъ които за-напредъ изключително ще се взиматъ кръщелнитѣ имена.

Предъ видъ на това изпраща ви се 1 екземпляръ отъ именника съ предупреждение строго да бдите щото отъ сега нататъкъ само отъ тоя именникъ да се даватъ имена при кръщаванитѣ.

Презъ месецъ Май 1928 година ще бждатъ отпразнувани две свѣтли дати-1000 годишнината отъ царството на Симеона и 50 годишнината отъ освобождението на България.

За по-тържествено отпразнуване ще се образуватъ мѣстни комитети въ цѣлата страна, които ще създадатъ условие за една обща работа за деня на тържествата.

Поканени сж енорийски свещеници да дадатъ съдействие на тия комитети.

Въ Перу билъ гетованъ законъ противъ графията и булевардната тература.

Споредъ този законъ, тията е обществено протестство и благо и никой нѣма во да се подиграва съ тия, що сж вложили и тѣ и капиталъ, за да се пичрезъ нея разпространява за народната душа. Хата ще се използва само добри и общо полезни работи. Нарушителитѣ глобяватъ съ глоба равна 1500 броя отъ книгата, напечатали и която се смѣта порнографична или вредна на народа.

Въ случай, че немогатъ не желаятъ да платятъ глоба, ще бждатъ заставени 4 мѣсеца да работятъ гробари при нѣкои гробници.

На 7 и 8 тогъ въ Варна се състоя годишното епархско събрание. Дебатитѣ дневния редъ на събрание се водиха въ духъ на приречение и братско уважение. Изтъкна се, че нуждата пълно разбирателство по въпроси и особено попроси отъ съюзния животъ свещеническата организа-все по-вече се налага. мисълъ се усвои отъ всички легати. Дветѣ спорящи изказаха воля да не се спорищо отъ всичко говорено, сано по между имъ до септатно. Една отъ най-главни точки на дневния редъ, която се дебатира много сѣно лично подъ председателството на Негово Високо-свещенство Митрополитъ гмеонъ, бѣше въпроса за образованието на свещеницитѣ. Този въпросъ е обсъжданъ предложение на Митрополитъ Симеона въ събранието на свещеницитѣ отъ варненската епархия и по решение на последното се разгледа и въ енорийското събрание. Възеха надлежни решения. Нѣмѣсто въ вестника да сж щимъ съ подробности иззавитѣ решения. Въ връзка с този въпросъ взе се решение по принципъ да се подвизинциативата за откриване страната специални свещеники курсове. За делегатитѣ общия годишенъ конгресъ ха избрани свещеницитѣ Иордановъ отъ Варна и Митковски отъ Шуменъ.

Подлистника въ миниброй на вестника подъ заглавие *Лесно да се разбере евангелието* отъ 2 та книга на *Славна християнска библ.* издана въ София подъ редакцията на свещ. Д. Василъ Киликтѣ отъ библиотеката даватъ едно го интересно и увлекателно четиво. За нея ние ще дадемъ отзивъ въ единъ отъ следващите броеве на вестника.

Редакторътъ на вестника презъ м. м. юли и августъ отсъствува отъ града. По причината вестникътъ отъ тоя тоящия брой спира да излиза за да продължи презъ м. септември. Вестникътъ е излизалъ да излиза отъ м. октомври м. г. Съ настоящето при-сване годината ще приключи края на декември, за да излезе втората година, ако Господъ помогне, да се започне излизане редно отъ 1 януари ид. година.